

[Bach.]

arbejdspladser, i særdeleshed på de mindre virksomheder, hvis man totalt fjernede 5 ugers reglen. Vi hører jo gang på gang herinde, at man vil gøre en hel masse for de små erhvervsdrivende. Nu var hr. Jørgen Jensen fra kommunisterne jo oppe og fortælle, at det var det rene volapyk, og det lyder faktisk også for mig, når han står og fremstiller det, som noget volapyk. Jeg tror nemlig ikke, der foregår en udnyttelse, særlig ikke på de mindre arbejdspladser, jeg tror, der er en god forståelse. Jeg er endda bange for, at der er folk på de mindre arbejdspladser, der slæber sig på arbejde, fordi de har en fornemmelse af, hvad der sker. Hvor der er ansat en 4, 6 eller 8 stykker, går de på arbejde for simpelt hen at være med i det samarbejde, der foregår. Der er nemlig ikke den store afstand, som man prøver at give det udseende af herinde, overhovedet ikke, der er nemlig et fortræffeligt samarbejde.

Men hvis 5 ugers reglen blev fjernet, så tør jeg love, at der ville komme 10.000 mere i arbejde. Det er et postulat, men jeg håber, I vil tage det til efterretning. Det er et skridt i den rigtige retning. Nu håber jeg, hr. Peter Holst vil svare mig. Min tid er udløbet.

Ordføreren for forslagsstillerne (Peter Holst) (V):

Jeg vil på forslagsstillernes vegne sige tak til dem, der har udtrykt sig positivt, og gøre et forsøg på at mildne tvivlen hos dem, der har givet udtryk for tvivl vedrørende vort forslags rimelighed. Også tak til socialministeren for at have påpeget en rent konkret, praktisk mangel ved forslaget.

Flere har talt om, hvor pengene skal komme fra, og i den sammenhæng nævnt, at venstre hyppigt taler om at spare. Jeg har til opgave i dag at fortælle, at venstre vil også andet end at spare. Vort ærinde i dag er nærmest at gøre ret og skel over for nogle samfundsgrupper, der indtil dette øjeblik ikke i sygdomstilfælde har nydt den samme tryghed som befolkningen i al almindelighed, når man betænker, at den største del af den danske befolkning er lønmodtagere, og af denne helt dominerende andel har over halvdelen intet som helst indtægtsstab i sygdomstilfælde. Når det er sådan, så er det ikke uforståeligt, at vi er på jagt efter at finde en mulighed for at gøre risikoen i sygdomstilfælde mere overskuelig for den resterende, lille del af befolkningen. Det har været vort hovedærinde.

Jeg vil godt sige om pengene i øvrigt, at hvis der efter ministerens regnestykke bliver en merudgift for det offentlige på mellem 60 mill. kr. og 70 mill. kr., og hvis det samtidig er rigtigt, at de ændringer, vi foreslår, vil give nogle flere arbejdsgivere en større lyst til i pressede situationer i stedet for at pålægge dem, de har, overarbejde, da at tage nogle nye ind, så vil vi gerne bruge den sparemodel, som vi har lært af den siddende regering, nemlig den, at hver gang nye folk kommer i arbejde, så koster det, man skal betale dem, kun 1/5 eller sådan noget af det, som det ellers koster, for man sparer på arbejdsledighedsdagpengene. I dagens anledning tilslutter vi os den måde at anskue tingene på.

I øvrigt vil vi sige, at skulle det være sådan, at ministerens regnestykke holder, så betyder det, at man vil forhøje det offentlige sygedagpengeforpligtelse med 3-4 pct. 3-4 pct.s forhøjelse er godt givet ud, hvis man skaber en trygere situation for netop den gruppe, der hidtil har savnet den grad af tryghed, de øvrige af os har.

Man har talt om balancen mellem arbejdsgivere og arbejdstagere, og man har talt om sammenhængen mellem den ene 5 ugers regel og den anden 5 ugers regel. Hvis man tager de totale udgifter i fjor, som det offentlige havde til sygedagpenge efter 5 ugers perioden både for lønmodtagere og for selvstændige, så viser det sig, at det offentlige til lønmodtagergruppen har udbetalt det tidobbelte af det, der er udbetalt til gruppen af selvstændige, skønt lønmodtagerne kun udgør det femdobbelte af tallet på selvstændige inklusive medhjælpende hustruer. Det vil sige, at man kan udmærket tilstræbe en større balance grupperne imellem og samtidig tilslutte sig, at den periode, som den selvstændige skal henslæbe for egen regning, inden det offentlige træder til, skal afkortes, uden at man kommer til at røre ved den balance, som nogen har hævdet måtte ligge i, at man havde 5 ugers reglen i begge tilfælde.

Jeg vil sige tak til socialministeren for den erklærede åbenhed vedrørende spørgsmålet om at give forsikringsmulighed også for årgangene over 50. Vi har stillet det forslag bl. a. ud fra den betragtning, at bibeholdt man 50 års grænsen, så ville aldersfordelingen i visse erhvervsgrupper bevirke, at færre end halvdelen overhovedet havde adgang til at tegne denne forsikring. Det må siges at være en ikke tilfredsstillende tilstand. Derfor er vi glade for, at ministeren har vist åbenhed over for det punkt.